

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Proloog	8
Inleiding	11
Biografie	13
Voorgeschiedenis.....	13
Kindertijd.....	13
Brommerongeluk.....	18
Religieuze ervaringen	21
Arbeidsverleden	24
Verkondiging van Gods Woord.....	25
Ontmoeting met Jezus	36
Gebedsgenezing van Karin Kroon	37
Relatie met Gerry.....	41
Karakter	51
Uitvindingen.....	53
Mobiliteit.....	54
Overtuigingen.....	59
Politie en justitie.....	61
Gezondheid	63
Laatste jaar.....	67
Boodschap	72
Anekdoten	75
Nawoord	89
Dankwoord	91
Bronvermelding	93
Interviews.....	93
YouTubevideo's.....	93
Krantenartikelen	94
Internetpagina's.....	96
Literatuur	97

Ergens las Arnol in een religieuze tekst: “Wil je van de mensen houden, ga dan op de hoeken van de straat staan.” Naar zijn idee moest hij dit dan ook gaan doen. Hij wist niet hoe hij deze tekst anders moest opvatten, dus heeft hij het daarom zo geïnterpreteerd. Zelf was Arnol heel erg gelukkig en hij wilde dat andere mensen ook gelukkig werden. Hij gunde zijn geluk andere mensen ook. Dat was de reden waarom hij het christelijke geloof ging verkondigen.

“Ik heb de waarheid leren kennen waarom dat wij leven. En omdat ik de waarheid heb leren kennen, en omdat het mij gelukkig maakt, gun ik dat andere mensen ook. En omdat ik dat andere mensen gun, word ik weer meer gelukkig. Dus ik ben aan het groeien in het geluk.”

Door het hersenletsel kreeg Arnol te maken met decorumverlies. Dit betekent dat iemand de regels van fatsoen niet meer goed naleeft, ook wel bekend als ‘ontremming’. Het houdt in dat iemand niet meer goed weet wat gepast en ongepast gedrag is. Soms kan diegene dan bijvoorbeeld ongepaste opmerkingen maken of sociaal vreemd gedrag vertonen. Arnol was zich in ieder geval niet meer bewust van schaamtegevoelens. Normaal zouden mensen zich bedenken of ze wel zouden moeten gaan zingen midden op straat, maar Arnol vond het totaal niet eng om dit te doen. Een keertje zag hij bijvoorbeeld een vrouw met een kinderwagen, liep hij naar de vrouw toe en zong hij: “Dank de Heer voor uw kinderwagen, want anders moest je het kindje zelf dragen.” Of hij zong bijvoorbeeld: “Bedank Jezus voor je benen en je tenen. Bedank Hem voor je voeten om te lopen. Dat je die niet hoeft te kopen.” Mensen begonnen te lachen als ze zulke dingen hoorden. Arnol maakte altijd veel woordspelingen en gebruikte op die manier taal om zijn boodschappen uit te leggen.

Anekdoten

Naar aanleiding van een oproep voor het verzamelen van persoonlijke verhalen van mensen over Arnol Kox, ontving ik tientallen e-mails. Ook ben ik de straat opgegaan en heb ik een aantal mensen geïnterviewd. Dit hoofdstuk heb ik gewijd aan deze verhalen. Hoewel vrijwel alle verhalen die ik heb gelezen en gehoord positief waren, zou ik er ook bij moeten zeggen dat Arnols aanwezigheid niet door iedereen werd gewaardeerd. Een aantal mensen beschreef hoe Arnol hun hand vastpakte en hen niet los liet gaan. Ondanks dat Arnol een religieuze boodschap had, keurden zij deze methode niet goed. Sommige vrouwen vertelden me dat ze zich ongemakkelijk voelden bij Arnol. Verder vonden sommige winkelaars zijn geroep vervelend en irritant. Ook winkeliers hadden weleens last van hem en klaagden erover. Toch zorgde hij wel voor verbinding, vertelde een winkelier, aangezien klanten en winkeliers dan een praatje met elkaar over Arnol konden houden.

Een van de bijzondere verhalen die ik ontving, komt van Paul. Rond 1967 was hij als twaalfjarige jongen met zijn vriend Hans aan het rondsnoffen op de vuilnisstortplaats in Veldhoven. Hij zag daar een roze plastic spaarvarken liggen en wilde daar naartoe lopen. In feite was de stortplaats een grote waterplas waar men het afval stortte. Na enkele meters zakte Paul door de laag afval en kwam in een modderpoel terecht. Hij kon er niet meer uitkomen en zakte langzaam dieper in de modder. Toen hij zijn vriend om hulp vroeg, durfde Hans zijn pad niet te volgen. Hij haalde snel hulp bij twee oudere jongens: Arnol en Eddie. Paul was in-